

Знайомство

Чи знаєте ви, хто такі Чорник і Білик? Ні? Микитка теж не знав, аж поки вони не з'явилися в його житті. Це було дуже давно, коли Микитка був маленьким і ще не вмів ходити і розмовляти. Він сидів у ліжечку, брав до рук свої іграшки, пхав їх до рота і кидав геть. Перед ним на гумовому мотузку бовталася низка різнокольорових брязкалець. Микитці вони давно вже стали нецікавими — лише стрибають собі на мотузку і дзенькають, коли їх торкнешся. І хлопчик засумував. Він вже зібрався вередувати і навіть хотів заплакати, коли почув:

— Дзінь-дзінь!

Дивно, але брязкальця самі дзенькнули. Як таке може бути? Микитка здивовано придивився і... побачив серед брязкалець двох маленьких незвичайних чоловічків. Один з них був схожий на шоколадку. Ви, звісно, знаєте, якого кольору молочний шоколад? Саме такого кольору був той дивний чоловічок. Здавалося, що він добре засмаг на сонечку. На його голові кучерявилося темне волоссячко, він був вдягнений у червону футболку, блакитні, як небо, шортики та червоні маленькі кросівочки.

— Привіт, Микитко! — сказав маленький іграшковий хлопчик і помахав невеличким хвостиком із чорною пухнастою китицею на кінчику. — Я — Чорник!

Так-так! У нього був справжній хвостик!

— А я — Білик! — сказав другий чоловічок.

У Білика, на противагу від Чорника, було світле кучеряве волоссячко та білі кросівки. А ще у Білика тріпотіли на спині маленькі крильця, схожі на легенькі пір'їнки.

Чорник і Білик були крихітні на зріст, трохи більші за долоньку з пальчиками Микитки, тому могли легко сидіти між брязкальцями і гойдатися на мотузку.

Микитка спочатку розгубився — ще б пак! А ви б не розгубилися, якби перед вами раптом з'явилися маленькі істоти з хвостиком і крильцями? Проте хлопчик дуже зрадів такому знайомству і радо усміхнувся.

— Дивись, що я вмію! — сказав Чорник. — Три! Два! Один! — порахував він, підстрибуючи на правій ніжці.

Микитка побачив, що Чорник став ще меншим, заввишки з дитячий пальчик. Чоловічок став майже непомітним, і Микитка злякався, що його новий друг може зовсім зникнути. Микитка зморщив носика і вже хотів захникати, коли Чорник поспішив його заспокоїти.

— Один! Два! Три! — швидко порахував Чорник, підстрибуючи на лівій ніжці.

І — диво! Чорник збільшився і знову став розміром з Микитчину долоньку. Хлопчик задоволено усміхнувся і перевірив погляд на Білика.

— Я теж так можу! — сказав Білик. — А ще й так!

Білик змахнув прозорими крильцями, трішки зависнув над брязкальцями і граціозно опустився на них.

— Дзень-дзелень! — задзвеніли брязкальця.

Микитці так це сподобалося, що він задоволено засміявся і радо сплеснув долоньками.

— А я можу ще так! — похваستався Чорник і вчепився хвостиком за тонкий гумовий мотузок, зависнувши на ньому догори дригом.

Микитка сміявся, коли нові друзі розважали його, брязкальця дзенькали, і від суму не залишилося й сліду. Хлопчиків було весело.

— Наш синок сам розважається! — сказала Мама Татові.

— Микитка навіть наодинці не нудьгує, грається брязкальцями, — задоволено промовив Тато.

Мама й Тато не знали, що того дня у Микитки з'явилися нові друзі, з якими йому було весело. Ввечері Чорник та Білик полягали спати, сховавшись у м'якому і теплому волоссячку Микитки.

*Як з'явилися нові друзі в Микитки? Як їх звати?
Пам'ятаєш, який на вигляд Чорник? А Білик?*

Нові друзі

Минуло кілька років. Микитка мало-помалу підростав, і поруч з ним завжди були його незвичайні друзі. Чорник і Білик попередили хлопчика, що дорослі за жодних умов не повинні їх бачити.

— Такі правила! — таємничо пояснили маленькі приятелі.

Микитка не знав, що таке правила, але дуже не хотів, щоб Чорник і Білик його покинули, тож ретельно приховував від батьків своїх маленьких друзів. Тільки-но Мама чи Тато підходили до Микитки, Чорник і Білик швиденько зменшувалися і ховалися від них. Тато з Мамою не могли натішитися з того, що їхній хлопчик росте спокійною дитиною і вміє гратися сам.

Чорник полюбив спати у вусі Микитки. Він стискувався і, підклавши під голову китицю свого хвостика, вкладався там спати. Білик найчастіше спав у волоссі Микитки, де йому було м'яко і тепленько. Іноді Чорник перебирався до Білика, і друзі засинали поруч.

Чорник виявився веселуном, страшенним непосидою і бешкетником. Коли він робив щось шкідливе, його хвостик одразу збільшувався, заплутувався між ніжками маленького чоловічка та заважав ходити. Лише коли Чорник усвідомлював свою провину, хвостик ставав маленьким і симпатичним.

Білик був серйозним і вдумливим. Він знав багато цікавого, любив читати і повчати Чорника. Коли Білик був у поганому настрої або на щось ображений, його крильця опускалися і втрачали силу — він не міг літати.

Микитці подобалися обидва чоловічки. Його нові друзі були часом смішні, часом веселі, іноді навіть журилися, але

хлопчику з ними ніколи не було сумно. Коли вони з Мамою виходили на прогулянку, крихітні друзі ховалися у кишенці його сорочки. Звідти вони могли непомітно розглядати все навколо, бо були доволі допитливими. Іноді Чорника переповнювали емоції, і він поривався щось голосно сказати, але Білик негайно затуляв йому рота долонькою — адже за жодних обставин не забував, що дорослі не мали їх ні чути, ні бачити.

***Яким чином ховалися від батьків Микитки Чорник і Білик?
Чому Тато і Мама хлопчика не помічали його нових друзів?***

Перукарня

Мама завжди сама стригла волосся Микитці, але якось сказала, що хлопчик вже підріс і його потрібно вести до перукарні.

— Микитко, зробимо тобі коротку модну стрижку! — оголосила Мама і додала: — Дуже коротку!

— Це жахливо! — стривожився Білик і спустився з волосся хлопчика на комірць сорочки. — Мені так подобається спати у довгому волоссячку! Там завжди тепло і затишно! До того ж зачіска буде ще й коротка! Волосся колотиметься, як голки! Де ж я спатиму? Напевно, доведеться шукати інше місце.

Чорник підтримував свого друга: йому також було спокійно та м'яко спати у Микитчиному волоссі, але він не знав, чим зарадити за цих обставин. Він уместився у вусі Микитки, звів ніжки й задумливо підпер підборіддя хвостиком.

Микитка теж засмутився. Від хвилювання він не міг ні про що думати, але розумів, що треба щось вигадати, щоб йому лишили довге волосся.

— Я знаю, що робити! — раптом рішуче випалив Чорник.

— Що? — в один голос вигукнули Микитка і Білик.

— Микитко, ти щось сказав? — запитала Мама, почувши голос сина.

— Ні, мамусю, тобі здалося! — поспішив сказати хлопчик і пошепки спитав Чорника: — Що ти пропонуєш?

— Ти маєш кричати, пручатися, але не дати зістригти свого волосся! — порадив Чорник.

— Кричати? — здивовано промовив Микитка.

— Саме так! Вередувати, плакати, голосити, плюватися, але не даватися стригтися! — відповів Чорник.

— Взагалі-то я не збираюсь плюватися і капризувати — хлопцеві це не дуже пасує, — насупився Микитка.

— Але зараз це єдиний вихід! — наполягав Чорник.

— Чи вийде? — із сумнівом промовив Білик.

Микитка зітхнув: щоб знов не залишитися без друзів, мабуть, доведеться спробувати. Але плюватися він категорично відмовився. Він сховав Чорника і Білика у кишеньку сорочки і пішов на переговори з Мамою. У вітальні саме були обоє батьків.

— Я не хочу мати коротку стрижку, — хоробро заявив їм Микитка. — Можна залишити довге волосся?

— Не вигадуй! — сказав Тато. — Ти з ним схожий на дівчинку! А ще тобі жарко і розчісуватись важче. Це питання не обговорюється!

— Отакої... — озвався стиха Чорник.

— Я ж казав, що нам доведеться шукати нове ліжко, — похнюпився Білик.

Вмовляння Микитки не стригти йому волосся не подіяло і на Маму. Тож зі сльозами на очах, проти власної волі Микитка попрямував до перукарні, тримаючись за Мамину руку.

— Агов! Ти мене чуєш? — стиха озвався до нього Чорник з кишеньки сорочки.

Микитка кивнув головою.

— Кричи як скажений, щоб не обрізали волосся! — радив йому маленький друг.

— Може, не треба? — озвався Білик. — Якось обійдемося.

— Як ми будемо спати на голках? — не вгамовувався Чорник. — Микитко, не здавайся! Ми з тобою!

У перукарні Микитку ледве посадили у крісло перед дзеркалом, як він одразу почав канючити.

— Я не хочу короткої стрижки! — хлипав він. — Хочу до-о-о-вге волосся!

— Не вередуй, синку! — м'яко вмовляла його Мама. — Волоссячко швидко відросте.

— Не вір їй! Кричи голосніше! — під'юджував Чорник. — Ти ж не хочеш образити своїх друзів?

Звісно, Микитка цього не хотів, тому почав волати щосили:

— Я не хочу короткого волосся! Хочу довге! А-а-а!

Мама дуже здивувалася і занепокоїлася, бо Микитка завжди був невередливою та слухняною дитиною, а тут його ніби враз підмінили.

— Ну гаразд! — поступилася Мама. — Не будемо робити коротку зачіску, лише підрівняємо волоссячко.

Микитка перестав ревіти і прислухався: як відреагують на таке рішення його друзі? Обидва вони залишилися задоволеними.

З перукарні всі повернулися додому щасливі. Побачивши Микитку, Тато усміхнувся і сказав:

— Синку, а тобі, виявляється, личить така зачіска!

Микитка шморгнув носом і радісно просяяв усмішкою у відповідь.

Чому Чорник і Білик не хотіли, щоб у Микитки було коротке волосся?

Чи правильно вчинив Микитка, щоб Чорник і Білик залишилися з ним?

